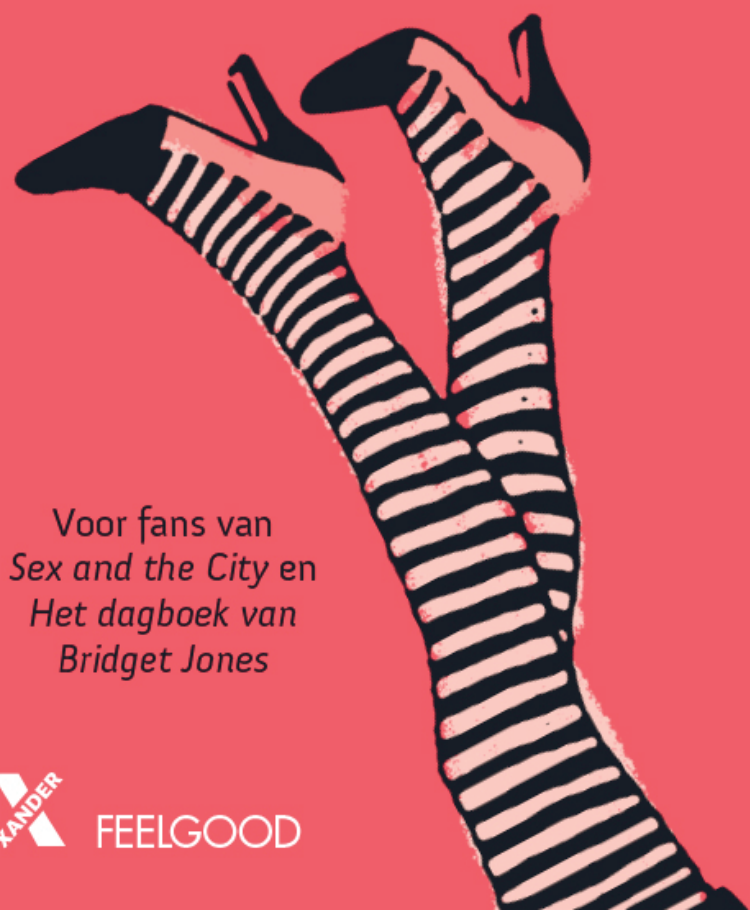

INTERNATIONALE BESTSELLERAUTEUR

ELÍSA BET BENAVENT

Valeria

SEX & SANGRIA

Voor fans van
Sex and the City en
*Het dagboek van
Bridget Jones*

FEELGOOD

1

ER WAS EENS

Ik hield op met op het toetsenbord hameren en herlas de tekst.

Ze keken elkaar aan, meters van elkaar verwijderd. De afstand deed er niet toe, want hun gedachten knalden op elkaar, stortten neer en stuiterden tot in het oneindige. In die flits van een seconde waarin ze elkaars blik vasthielden, stond de hele wereld stil. Zelfs het briesje dat door de bladeren van de bomen speelde, kwam bij het raam tot stilstand. Maar toen knipperde zij met haar ogen en beiden wendden in verlegenheid gebracht hun blik af, verward en opgewonden door het idee verliefd te worden terwijl ze elkaar niet eens kenden.

Geërgerd sloeg ik mijn ogen ten hemel en stond met een ruk op. ‘Vreselijk, wat een onzin!’

Niemand kon me horen, maar op dat moment had ik het nodig om hardop te zeggen wat er in me opkwam. ‘Waardeloos!’ Het leek wel een scène uit *Star Wars*, maar dan geschreven door een hersenloze Jedi. Helaas moest ik bekennen dat mijn inspiratie ver te zoeken was. De zevenenvijftig bladzijden die ik al had geschreven konden zo de prullenbak in: een opstel van een middelbare scholier had meer kwaliteit dan dat geklets. Mijn streven was om minstens twee bladzijden per dag af te leveren, maar zoals het er nu voor stond, was ik al blij wanneer er twee of drie acceptabele alinea’s uit rolden. Acceptabel? Dat mocht ik willen!

Het was volkomen zinloos om de hele dag maar achter die computer te blijven hangen. Ik was alleen thuis, dus de schone schijn ophouden hoefde niet. Ik besepte donders goed dat ik geen briljante inval meer zou krijgen. Die dag niet en misschien zelfs wel nooit meer.

In drie stappen was ik van mijn zitkamer-kantoor-eetkamer in de slaapkamer. Ik liet mezelf op bed vallen en wierp een blik op mijn blote voeten. Die zagen er niet uit. De lak op mijn teennagels begon af te bladderen. Reden genoeg om een asbak te pakken en een sigaret op te steken...

Hoe was dit toch mogelijk? Sinds wanneer vond ik het wel best om zo te verslonzen? Mijn blik viel op de telefoon en zonder er verder over na te denken, toetste ik een nummer in. Hij ging eenmaal over... tweemaal... driemaal...

‘Ja?’

‘Laten we er eens van uitgaan dat ik een loser ben. Blijf je dan toch van me houden?’ vroeg ik recht voor z’n raap.

Lola barstte in lachen uit, zo hard dat mijn trommelvlies ervan trilde.

‘Je bent volkomen gestoord.’

‘Het heeft niets met gestoord zijn te maken. Ik heb nog geen behoorlijke zin op papier gekregen. Straks krijg ik een schop onder m’n kont van de uitgever. Een enorme schop. Of beter gezegd, die schop geef ik mezelf, want mijn uitgever boeit het al niet meer.’

‘Ik ben de enige die je een schop onder je kont mag geven, Valeria,’ zei Lola hartelijk.

‘Weet je wat het moeilijkst is voor een beginnend schrijver? Een tweede roman uitbrengen. Een tweede roman... Dan moet je met iets zinnigs komen. Met inhoud. Maar het enige wat ik hier heb, is een waardeloze tekst. Deze roman wordt mijn ondergang.’

‘Je bent niet goed bij je hoofd.’

‘Nee, heus, even serieus, Lola. Ik denk echt dat ik er verkeerd aan heb gedaan mijn baan op te zeggen.’ Ik pakte mijn hoofd met twee handen vast en voelde mijn rommelige knot een beetje wiebelen.

‘Wat een bullshit. Je had er schoon genoeg van, je baas was een klootzak en je kunt behoorlijk rondkomen. Ik zie niet wat het probleem is.’

Het probleem was dat het geld vandaag of morgen op zou raken en dat ‘mijn geluk beproeven in de boekenwereld’ sowieso een gok was geweest. Ik zat daar nog over te peinzen toen ik werd opgeschrikt door het geluid van een claxon aan de andere kant van de telefoonlijn. Ik keek hoe laat het was. Nog maar net twaalf uur. Lola zou op haar werk moeten zijn.

‘Ik stoor je toch niet?’ vroeg ik.

‘Welnee!’

‘Ik hoor verkeer op de achtergrond. Loop je op straat?’

‘Ja, ik heb ze wijsgemaakt dat ik heel erg last had van mijn pols. En nu ben ik dus lekker aan het shoppen.’

Glimlachend schudde ik mijn hoofd. Typisch Lola...

‘Ik weet niet waarom, maar ik wist gewoon dat je niet aan het werk was. De dag komt nog dat jij degene bent die een schop onder z’n hol krijgt, liefje.’

Ze giechelde. ‘Ik doe mijn werk snel en efficiënt, de ideale werknemer.’

‘Maar misschien hebben ze toch liever iemand die er niet te pas en te onpas de brui aan geeft,’ antwoordde ik, terwijl ik vaststelde dat mijn nagels ook wel een manicure konden gebruiken.

‘Moet je luisteren, ik ben twee metrostations van je vandaan. Zal ik even langskomen?’

‘Ja, natuurlijk, leuk.’

Ze hing op. Aan ‘dag’, ‘doei’, of ‘tot ziens’ deed Lola niet door de telefoon. Ik dacht even na over Lola’s leven, zo hectisch, met haar rode agenda vol afspraken die altijd heel belangrijk en op-

windend leken, zelfs als het om een afspraak bij de schoonheids-specialiste voor een brazilian wax ging.

Als tijdverdrijf vond ik het altijd wel lekker om in Lola's agenda te neuzen, waarin ze verslag deed van al haar belevenissen. Ze noteerde de telefoonnummers van alle mannen met wie ze datete, hoeveel kilo ze wilde afvallen, hoe vaak ze neukte (vaak, zoals ik met afgunst constateerde), de tijd die ze zich voornam in de sportschool door te brengen en die ze er werkelijk ver-toefde, het aantal gedronken borrels en gerookte sigaretten, de afspraakjes met Sergio, de kledingstukken die ze aan vriendin-nen had uitgeleend, de kledingstukken die naar de stomerij waren en de kleren die ze nodig moest kopen als aanvulling op haar basisgarderobe, ontelbare winkel- en supermarktbon-netjes, waarop ze willekeurige prijzen onderstreepte, en die ze allemaal achter in haar agenda plakte... Haar hele leven zat in die agenda, alles krabbelde ze er met gekleurde pennen in, niet door enige schroom weerhouden, bijna een vorm van exhibiti-onisme, en dat was typisch Lola. Een vrouw met een spannend leven.

Ik was er inmiddels aan gewend geraakt al mijn afspraken op mijn computer en mobiele telefoon te noteren, zodat beide ap-paraten bij herhaling een behoorlijk irritant geluid lieten horen om me uit mijn eeuwige sluimering te trekken en me aan te spo-ren mijn moeder op te zoeken of mijn zus een handje te helpen als ze weer eens het belachelijke idee kreeg om al haar meubels op een andere plaats neer te zetten. Ja, mijn leven was, in te-genstelling tot dat van Lola, een aaneenschakeling van familie-verplichtingen en uiterste betaaltermijnen van facturen, en voor de rest was alles volledig afgestemd op de agenda van Adrián, mijn echtgenoot. Ja heus, mijn echtgenoot. Soms kreeg ik het gevoel dat het woord 'echtgenoot' volkomen uit de toon viel in combinatie met mijn leeftijd van zevenentwintig jaar. En eer-lijk gezegd viel het inderdaad uit de toon. Gezien mijn leeftijd

en soms zelfs gezien mijn hele bestaan, maar dat is een andere kwestie waar ik – voor nu – niet op inga.

Ik hing uit het raam. Het was een zonovergoten dag, ook al waren er in de verte een paar wolken te zien. Ik snapte wel dat Lola ertussenuit was gepiept. Ik zou dat, toen ik nog opgesloten zat op kantoor, nooit gedurfd hebben. Ik ben nooit een durfal geweest, en ik ben al helemaal niet roekeloos.

De bel ging. Ik was nog steeds niet gewend aan dat snerpende geluid, ook al woonde ik al een paar jaar in dit hok. Dus van schrik kukelde ik bijna uit het raam. Dat zou nogal wat sten-nis hebben veroorzaakt, als ik vier verdiepingen lager midden tussen de lychees in de etalage van de door Pakistanen gerunde groentewinkel terecht was gekomen.

Eenmaal van de schrik bekomen liep ik naar de voordeur. Ik had niet eens de moeite genomen een badjas aan te trekken; ik deed open, gekleed in een oud T-shirt gecombineerd met een jarennegentigshort, zo'n kledingstuk dat jaren meegaat. Ik geloof dat ik het in mijn schooltijd al droeg tijdens de gymnastiekuren. Lola bekeek me van top tot teen en schoot toen in de lach.

'Jemig, Valeria, wat een leuke short! Het is echt... hoe zal ik het zeggen, echt retro glam?'

Ik keek naar mezelf in de spiegel bij de voordeur en bedacht dat mijn outfit nog niet eens het ergste was. Lola liet een opmerking over mijn hopeloze kapsel à la Amy Winehouse maar achterwege, vermoedelijk om geen zout in de wond te strooien, en evenmin zei ze iets over de donkerrode plek op mijn kin, waar een puist had gezeten die de rest van de mensheid niet eens had zien zitten, maar die ik ruw had uitgeknepen. Mijn lichtbruine haar was dof en futloos. Als je er goed naar keek, zou je er zelfs een groene gloed in ontdekken. Gelukkig keek ik er al nooit echt goed meer naar.

'Jaja, ik weet het, ik heb er niet aan gedacht om me op te tutten voor je komt,' antwoordde ik nuffig, terwijl ik haar binnenliet.

‘Nee, echt,’ zei Lola lachend. ‘Ik meen het. Het staat heel leuk. Je hebt prachtige benen, maar je laat ze nooit zien. Adrián vindt die short vast het einde.’

Pff! Ik verklaarde haar voor gek. Ik had geen idee of Adrián iets wat ik aantrok überhaupt nog leuk vond. En evenmin wat eronder zat. Opgekruld ging ik in mijn favoriete stoel zitten, de enige stoel in huis. Een stoel, geen bank. Om een tweezitsbank in deze ‘woonkamer’ te krijgen, moest er eerst minstens één muur sneuvelen. Echt hilarisch hoe die lui van Ikea schattige appartementjes van vijfendertig vierkante meter wisten in te richten.

Lola zag er zoals altijd fantastisch en sexy uit, met haar volle, chocoladekleurige haardos en haar rode lippen. Ik ben een heteroseksuele vrouw, en evengoed waren er soms dagen dat ik haar onweerstaanbaar vond. Nog maar een jaar geleden behoorde ik ook tot die vrouwen die altijd tot in de puntjes verzorgd waren. En nu... nou ja, je hoefde alleen maar naar me te kijken. Ik leek wel een Freggel.

Terwijl ik vol bewondering naar mijn beste vriendin keek, streek ze met haar rechterhand losjes door haar pony en liet ze met haar linkerhand haar tas op de vloer vallen. Ik glimlachte toen ik de rode kaft van haar befaamde agenda uit haar tas zag steken.

‘Hoe gaat het met je pols?’ vroeg ik.

‘Oooh, ik verga van de pijn! Ik denk dat het een tennisellegeboog is.’ Als een martelaar kromp ze in elkaar.

‘Ik denk dat jij eerder aan een stennisellegeboog lijdt.’

‘Nou ja, natuurlijk stelt het niet veel voor! Ik was klaar met mijn vertaling en had geen zin om te gaan zitten duimendraaien naast mijn bleeksnoeterige collega’s. Wees eens aardig en bied me een borrel aan.’ Ze liet zich op het voeteneinde van het bed vallen. ‘Hè? Een nieuwe matras? Hebben jullie die oude kapot geneukt?’

Ik deed alsof ik die laatste twee zinnen niet had gehoord en, enigszins bezorgd om onze neiging tot overmatig alcoholgebruik, zei ik: ‘Maar het is nog maar net twaalf uur.’

‘Precies. Het perfecte tijdstip voor een aperitiefje!’

Luidruchtig en met veel genoegen slurpte Lola het laatste slokje van haar martini rosso op. Daarna kauwde ze op de olijf, terwijl haar lippenstift perfect bleef zitten. Ik moest haar toch eens vragen hoe ze het voor elkaar kreeg er altijd zo onberispelijk uit te zien. Ik keek naar mijn eigen cocktail, daarna naar mijn outfit en in gedachten bracht ik wanhopig mijn handen naar mijn hoofd. Wat een ramp...

‘En Adrián?’ vroeg ze onomwonden.

‘Die is aan het werk.’

‘Ja, dat dacht ik al. Ik denk niet dat tennisellebogen een epidemie zijn geworden.’ Ze lachte om haar eigen grapje alsof het een dijkletser was, om vervolgens te verduidelijken: ‘Ik bedoelde eigenlijk wat Adrián ervan vindt dat jij hier als een grijs muisje zit te verpieteren.’

Ik keek haar aan en trok mijn linkerwenkbrauw op. Zij strekte haar arm uit naar mijn knotje, drukte er twee keer op en zei: ‘Piep-piep.’

‘Eerlijk gezegd klopt Adrián me geruststellend op de rug en zegt dat alles weer goed komt zodra ik een beetje relax. Maar...’
Maar me neuken doet hij niet, dacht ik.

‘Maar, wat valt er te maren hier?’

Ik beet op de binnenkant van mijn wang. Het was zo gênant om dit op te biechten. ‘Ik denk echt dat er niets van terecht komt. Echt, ik denk dat het eerste boek gewoon een kwestie van geluk was en dat ik met deze tweede gigantisch op mijn bek ga. En dan druip ik af, als een gekwelde schrijfster, lekker aanstellerig... om in de nachtdienst achter de counter van een fastfoodrestaurant te eindigen.’

‘Je kunt je natuurlijk afvragen wat een kwestie van geluk is. Een paar supermooie schoenen voor een prikje op de kop tikken’ – ze wees op haar *peep-toe*-pumps waarvoor ik een moord zou plegen – ‘ja, dat is een kwestie van geluk. Maar iemand die vijfhonderd pagina’s met een fascinerend verhaal weet te vullen en nog in een geweldige stijl ook, die heeft gewoon talent.’

‘Je bent mijn beste vriendin. Zeg me eerlijk wat je denkt.’

‘Nou, eerlijk gezegd ben je hard toe aan een behoorlijke manicure.’ Ze stak een sigaret op. ‘Waar gaat je nieuwe boek over?’ Ze stond op om een asbak te pakken.

‘Over de liefde natuurlijk.’

‘Weet je wat jouw probleem is? Het ontbreekt je aan inspiratie uit het echte leven.’ De schaamteloze glimlach die omhuld door een wolk van rook op haar o zo rode lippen verscheen, was bijna sensueel te noemen.

‘Probeer je me soms iets duidelijk te maken? Mijn relatie...’ begon ik.

Mijn relatie was een ramp, maar ik was blij dat ze me onderbrak, zodat ik voorlopig alleen mezelf nog maar om de tuin hoefde te leiden.

‘Hou je mond. Ik probeer je iets te vertellen,’ zei ze fronsend.

‘O...’

‘Een sappig verhaal.’

Ik schonk haar glas nogmaals vol... en glimlachend bracht ze het naar haar lippen.

WAT MOET JE ZO NODIG KWIJLT?

Nerea was econoom. Ze had haar studie met niet al te veel enthousiasme voltooid, maar ze stond sowieso niet bepaald bekend om haar ongeremde geestdrift. Ik geloofde zelfs dat het haar ontbrak aan vleselijke lusten. Lola zei altijd dat Nerea niet neukte, en zich te zijner tijd zou voortplanten middels onbevleete ontvangenis. Ik zag Nerea voor me, op bed met de benen gespreid, starend naar het plafond met een to-dolijst in gedachten, zonder echt te letten op de kreten van genot van de man die boven op haar lag te pompen. Maar Nerea's seksleven was inderdaad niet om over naar huis te schrijven, dus...

We waren al jaren vriendinnen. Heel veel jaren. We leerden elkaar kennen toen we veertien waren, zo'n merkwaardig toevallige ontmoeting waarbij twee meisjes die werkelijk niets met elkaar gemeen hebben, toch hartsvriendinnen werden. Nou ja, oké, we waren allebei fan van de Backstreet Boys, maar ik denk dat dat niet meetelt, want zij viel op Nick en ik op A.J. We verschilden als dag en nacht, en toch werden we onafscheidelijk. Ik, een gewone puber, en zij, een puber die altijd naar viooltjes rook. Sindsdien had ze drie vrijers gehad: twee als puber en één serieuze relatie. Een van die kalverliefdes was echt uitschot. Zelfs Lola vond dat, en dat wil wat zeggen. Het komt wel meer voor dat een tiener een paar maanden gaat met iemand die he-

lemaal niet bij haar past, maar in het geval van Nerea was het surrealistisch.

Nerea droeg de pareloorbellen van haar grootmoeder, lakte haar nagels met glitterlak en om haar paardenstaart draaide ze een strik in dezelfde kleur als haar schoenen... en daar week ze niet van af tot ze al ruim in de twintig was. Het spreekt voor zich dat aan die moeizame eerste liefde vanzelf een eind kwam, en in tegenstelling tot wat menigeen dacht, was zij degene die hem de bons gaf. Ze had er genoeg van dat hij haar altijd meesleepte naar griezelige plekken en nooit eens een keer met haar uitging of haar meenam naar de bioscoop. Zo zei ze het letterlijk: ze wilde een normaal leven. Al zou ik er liever van maken dat ze hoopte op een schitterend leven. Ze wist altijd heel duidelijk wat ze wilde.

Op haar negentiende leerde ze Jaime kennen tijdens een tenniswedstrijd die haar vader samen met een zakenpartner en diens zoon had georganiseerd. Nerea en Jaime vonden elkaar erg leuk. Ik zou zeggen dat het moeilijk was om niet verliefd te worden op iemand als Nerea, met haar lange, blonde, altijd frisgewassen en onberispelijke haar, haar groene ogen en haar prachtige figuur... Als ik een man of een lesbienne was, was ik zeker verliefd op haar geworden. Of, om het grof te zeggen: ik zou haar hebben verleid om haar vervolgens te neuken op de achterbank van een auto, en dan zou ik de benen hebben genomen. Want diep in mijn hart ben ik altijd een hartenbreker geweest.

De relatie tussen Nerea en Jaime duurde zeven lange jaren, waarna ze op de meest onaardige manier uit elkaar gingen. Zij begon hem te verdenken van vreemdgaan, en hoewel wij haar allemaal voor gek verklaarden, haalde zij alles overhoop om bewijs van overspel te vinden. Dat vond ze uiteindelijk in de vorm van een e-mail die toch echt meer dan beleefd was. Eerlijk gezegd was het taalgebruik ronduit opwindend. Toen ik die mail

las, kreeg ik eerst de neiging in lachen uit te barsten. Nooit zou ik hebben gedacht dat zo'n stijve hark als Jaime zulke geile taal kon uitslaan, en dat zelfs zwart-op-wit. Maar ik moest me inhouden en verkondigen hoe erg ik dit allemaal vond.

Natuurlijk waren Lola, Carmen en ik heimelijk blij, want we konden de schijnheilige kop van die zelfingenomen Jaime al niet meer zien, maar we moesten de taak van teleurgestelde en medelijdende vriendinnen op ons nemen. Maar zodra Nerea haar hielen had gelicht, proostten wij op haar in de hoop dat ze nu eindelijk een man zou vinden die haar waard was. Dat deden we echter met El Gaitero-cider zonder bubbels, want dat was het enige wat we in huis hadden. Proosten met mufte cider bracht vast ongeluk, want sindsdien had Nerea niet alleen met niemand meer gedatet, ze had zelfs geen onenightstand meer gehad, geen scharrel van een paar weken of affaire van een paar maanden, zo iemand met wie je doorgaat ook al weet je dat er een eind aan komt, zoals met die slampamper uit haar tienerjaren. Kortom, een jaar lang zonder te neuken, zonder enig teken van frustratie. En ze was nou niet bepaald het type vrouw dat een konijntje op batterijen in de la van haar nachtkastje verborg.

Met een paar biertjes te veel op noemden Lola en ik haar 'Nerea het ijskonijn', waarmee we haar een beetje verweten dat ze klaarblijkelijk de uitzondering was op de regel die luidde: 'het vlees is zwak'. Had zij het dan niet nodig om af en toe lekker van bil te gaan? Het kwam zeker niet door een gebrek aan aanbidders. De mannen liepen als kwijlende schoothondjes achter haar aan, immer bereid om haar mee uit eten te nemen, haar uit te nodigen voor de bioscoop, of ze hadden kaartjes voor het ballet op zak (er gaat niets boven kaartjes voor het ballet om een vrouw op te geilen, toch?). Er kwam vlak voor het weekend zowat rook uit haar iPhone door alle voorgestelde afspraakjes, maar zij stak lusteloos haar tong uit en wiste genadeloos elke boodschap. Ja, zo was ze nu eenmaal, Nerea, het mooie ijskonijn. Lola zei altijd dat

ze ons volledig om de tuin leidde en dat ze vast ergens een enorme, zwarte, uiterst efficiënte dildo verborgen hield. Altijd wanneer Lola bij haar over de vloer kwam, ging ze ernaar op zoek.

Lola, Carmen en ik probeerden een poosje afspraakjes voor Nerea te regelen met alle aantrekkelijke, aardige vrijgezellen in onze omgeving, zelfs met jeugdvriendjes of studievrienden – wie dan ook – maar zij wees iedereen stelselmatig af. Hij was te klein of te lang, of een moederskindje of hij luisterde naar muziek van Luis Miguel... Nou ja, een eindeloze opsomming van redenen om niet met iemand te daten. De enige man met wie ze wél uitging was Jordi, want die vond ze zachtaardig, hetgeen omgezet naar ons jargon betekende: een welgemanierde homo-seksueel, die dus nog niet uit de kast was gekomen.

Dus in deze context is het beter te begrijpen waarom ik Lola met open mond aanstaarde toen ze me vertelde dat Nerea iemand had ontmoet. Zomaar, spontaan, zonder dat we haar hadden moeten dwingen of knevelen, juist nu, nu we al voorzichtig begonnen te vermoeden dat het klooster haar roeping was. Nerea met iemand? Wie was de gelukkige? Sinds wanneer? En hoe dan? En vooral... waarom?

‘Lola, besef je wel hoe knap die vent moet zijn?’ zei ik opgewonden, terwijl ik een olijf in mijn mond stak.

‘Knap? Die vent moet zelfs superknap zijn, van het type dat je niet kunt aanraken omdat hij anders breekt.’

Ik fronste. ‘O, vreselijk, Lola, een porseleinen pop!’

‘Welnee,’ zei ze met de slappe lach, ‘eerder zo’n man die je in een kroeg niet eens durft aan te kijken, omdat je weet dat hij toch niet terugkijkt. Zo eentje die achter slot en grendel zit. Aanraken verboden!’

‘Wauw! En met een goede baan!’

‘En met een fortuin op de bank! En met een enorme pik!’

‘Denk je dan dat ze z’n pik al heeft gezien, Lola?’ vroeg ik argwanend.

‘Nee, vast nog niet. Maar hij moet wel enorm zijn.’

‘Ja,’ knikte ik. ‘Kortom, een perfecte vent. Maar... waar heeft ze hem eigenlijk leren kennen?’

‘Daar heeft ze nog niets over losgelaten. Ze zei dat ze geen zin had om alles duizend keer uit te leggen, en dat ze ons dus alles zou vertellen zodra we een keer met z'n vieren zijn. Ze had het alleen over een of andere verjaardag waar ze nou eenmaal niet onderuit kon, van iemand van haar werk.’

Peinzend bleef ik even zwijgen. Ik kon het niet helpen dat ik meteen aan een verhaallijn dacht. Nerea, ergens in een hoek van de kamer, met een glas martini in haar hand, zoals altijd met een aardige, beleefde uitdrukking op haar gezicht, terwijl ze zich eigenlijk dood verveelde. Ze droeg uiteraard het perfecte zwarte jurkje, haar haren prachtig in de krul. Hij stond ineens voor haar en ze zei beleefd iets aardigs terug. Op datzelfde moment hing ik dus in mijn stoel in een van mijn suffe pyjama's, met mijn haar in een warrige knot.

Lola trok me abrupt uit mijn mijmeringen. ‘Valeria, bel haar even op. Ze is vast al niet meer op kantoor.’

‘Het is nog niet eens twee uur.’

‘Maar het is vrijdag. Bel haar nou maar.’

Met frisse tegenzin toetste ik Nerea's nummer in. Op hetzelfde moment hoorde ik de sleutel in het slot steken en ging de voordeur open. Adrián kwam binnen, beladen met zijn aktetas en vier supermarkttassen. Uit een ervan stak een enorme zak chips.

‘Hoi, met Nerea. Op dit moment kan ik je niet te woord staan. Laat een boodschap achter en ik bel je zo snel mogelijk terug. Dank je.’

‘Voicemail,’ zei ik, met mijn hand de telefoon bedekkend.

Lola klakte met haar tong, greep de telefoon en zei: ‘Met Lola. Ik zit bij Valeria.’ Ze liep op Adrián af, gaf hem een kus op de wang en pakte de zak chips. ‘Bel ons even zodra je vrij bent. Je hebt nog niet alles verteld en wij hopen op een sappig vervolg,

je kent dat wel.' Ze hing op, met haar mond vol chips, zonder afscheid te nemen.

'Ten eerste,' zei Adrián, 'heb jij geen eigen huis of zo?'

Ze glimlachte geraffineerd. Ze wist heus wel dat hij een grapje maakte. Ze hadden elkaar leren kennen toen Adrián gewoon nog een vriendje van me was, dus inmiddels waren ze wel aan elkaar gewend en gingen ze heel vertrouwd met elkaar om.

'En ten tweede: hoef jij niet te werken? Ik begin zo langzamerhand te denken dat je 's nachts als escort werkt.'

Lola begon keihard te lachen en zei, met haar wijsvinger naar mij wijzend: 'O, dat zei ik toch, dat is pas een fucking goede baan!'

'Verdomme Adrián, je hebt de doos van Pandora geopend! Nu blijft ze eeuwig verkondigen dat ze als escortdame wil gaan werken.'

Adrián liep de keuken in, zonder te denken aan een welkomstkus voor mij. Vanuit de keuken vroeg hij Lola of ze bleef eten. Die kus kon ik dus wel vergeten.

'Ja, waarom niet? Met die tenniselleboog krijg ik niets voor elkaar in de keuken,' antwoordde ze, terwijl ze zich in de stoel liet vallen waaruit ik was opgestaan.

Zijdelings keek Adrián me aan, glimlachend, omdat hij wel begreep dat dit weer een van haar nepziektes was. Net als toen ze had uitgevogeld dat mijn anti-cellulitis crème met warmte-effect tijdelijke roodheid veroorzaakte, wat dus voor een allergische reactie kon doorgaan. Ze had zich in het bedrijfstoilet opgesloten om kleine druppeltjes gel over haar hele lichaam te verspreiden omdat ze zin had om even naar buiten te gaan. Alles met voorbedachten rade.

'Met wie zaten jullie aan de telefoon?' vroeg Adrián zachtjes, en hij streek zijn warrige haar uit zijn gezicht.

'We hebben Nerea's voicemail ingesproken. Het schijnt dat ze iemand heeft leren kennen,' zei ik, terwijl ik de spullen in de koelkast zette.

‘Serieus...? Een man die niet mank of scheel of te behaard of sjofel of uitgehongerd of verwaand is? Valeria, hou jij je dan maar liever verre van hem, het moet wel een godenzoon zijn.’

Ik glimlachte verdrietig. Wat bizar om de man die me al sinds de kerst niet meer had aangeraakt, zo’n uitspraak te horen doen. En die man had desondanks nooit iets te vrezen gehad. Sinds mijn achttiende was ik al gek op hem. Ik was weg van zijn lichte, honingkleurige, bijna gele ogen, zijn volle lippen, zijn ondeugende glimlach en zijn grote, mannelijke handen. Het was jammer dat hij zich nooit echt teder of liefdevol gedroeg. Misschien was zijn gedrag het beste te omschrijven als... ruw. Maar we hadden tenminste wel altijd woeste seks. Hadden. Vroeger. Want er gebeurde nu helemaal niks meer.

Lola stond op en ging in de deuropening van het piepkleine keukentje staan, met haar ogen ten hemel geslagen. Zij was ervan overtuigd dat mannen behoefte hadden aan constante vlei-erij om zich geliefd, begeerd en zelfverzekerd te voelen. ‘Zeker weten dat jij duizend keer leuker bent, Adri,’ zei ze, en ze liet deze uitspraak gepaard gaan met een klap op zijn achterste, waarna ze zich weer tot mij wendde. ‘Valeria, jullie zouden eigenlijk aan kinderen moeten beginnen, een jongen welteverstaan, zodat ik over twintig jaar met hem kan aanpappen zonder meteen versleten te worden voor een vieze oude vrijster.’

‘Getver!’ mompelde Adrián. ‘Is ze altijd zo, of doet ze dat alleen om mij op de kast te jagen?’

Ik hief mijn handen op zonder te antwoorden. Net als goede abstracte kunst behoefde Lola geen uitleg. Dat leek me beter.